

Lieta C-737/19**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu****Datums, kurā lūgums reģistrēts Tiesā:**

2019. gada 7. oktobris

Iesniedzējtiesa:*Tribunal administratif de Montreuil* (Francija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2019. gada 27. septembris

Prasītāja:*Bank of China Limited***Atbildētājs:***ministre de l'Action et des Comptes publics*

[..]

Ņemot vērā procesu [..]:

[..] sabiedrība *Bank of China Limited*, [..] lūdz tiesu:

1) pieņemt lēmumu par atbrīvošanu no pievienotās vērtības nodokļa pārreķiniem, kas tai jāmaksā par laika posmu no 2012. gada 1. janvāra līdz 2014. gada 30. aprīlim, kā arī no atbilstošajiem nokavējuma procentiem, kas sastāda kopējo summu 947 033 EUR apmērā, un uzdot atmaksāt šajā saistībā samaksātās summas;

[..]

Tā apgalvo, ka:

- pievienotās vērtības nodoklis (PVN), kas ir uzlikts tās Francijas filiālei par vajadzībām, kuras attiecas uz darījumiem, kas veikti tās saimnieciskās darbības pastāvīgajā vietā, kura atrodas Ķīnā, ir pilnībā atskaitāms, piemērojot Vispārējā nodokļu kodeksa 271. panta V daļas b) punktu, jo šie darījumi, kas ir “iekšēji”, ņemot vērā, ka filiāle un saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta ir viena juridiskā vienība, neietilpst PVN piemērošanas jomā; šī analīze ir apstiprināta

ar 2019. gada 24. janvāra spriedumu lietā *Morgan Stanley & Co International* [oriģ. 2. lpp.] (C-165/17, EU:C:2019:58), kas tai ir jāpiemēro, jo tās filiāle veic uzņēmējdarbību Francijā;

- atsauce uz 2013. gada 12. septembra spriedumu lietā *Le Crédit Lyonnais* (C-388/11, EU:C:2013:541) nav atbilstoša, lai noteiktu tās tiesības uz atskaitīšanu, jo šis lēmums neizslēdz filiāles tiesības atskaitīt PVN par izdevumiem, kas izmantoti, lai sniegtu palīdzību tās saimnieciskās darbības pastāvīgajai vietai; dienests ir ieņēmis šim lēmumam pretēju nostāju, iekļaujot summas, ko filiāle saņēmusi no saimnieciskās darbības pastāvīgās vietas, lai aprēķinātu tās tiesības uz atskaitīšanu;
- [...] [uz valsts tiesībām balstīti pamati]
- [...] [uz LESD 49. pantu balstīts pamats]
- [...] [uz Francijas-Ķīnas nodokļu konvenciju balstīts pamats]

[...] [oriģ. 3. lpp.]

[...] [procesa norise un attiecīgie teksti, tostarp Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.)]

Tā kā:

1. Sabiedrības *Bank of China Limited*, kas ir saskaņā ar Ķīnas tiesībām dibināta sabiedrība, Parīzes filiālē ir tikusi veikta grāmatvedības pārbaude, kuras rezultātā administrācija tai veikusi nodokļu pārrēķinu par pievienotās vērtības nodokli par laika posmu no 2012. gada 1. janvāra līdz 2014. gada 30. aprīlim. Pārbaudes dienests apšaubīja priekšnodokli samaksātā PVN atskaitīšanu par izdevumiem, kas filiālei radušies saistībā ar aizdevumu darījumiem tās Ķīnā esošās pastāvīgās saimnieciskās darbības vietas un citu filiāļu labā, piemērojot *Code général des impôts* [Vispārējā nodokļu kodeksa] 256., 259. un 271. pantu, un šī kodeksa II pielikuma 205. un 206. pantu. Pārrēķini tika piedzīti ar 2016. gada 29. februāra paziņojumu. Ar 2017. gada 28. februāra lēmumu administrācija noraidīja sabiedrības 2016. gada 22. decembra sūdzību.

Par prasības apmēru:

2. [...] nodokļu apmērs, ieskaitot nokavējuma procentus, ir 901 394 EUR. [...]

Attiecībā uz prasījumiem par attaisnošanu:

[...] [oriģ. 4. lpp.] [...]

Par pārējiem prasības pamatiem:

6. Atbilstoši Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) 168. pantam: *Ciktāl preces un pakalpojumus nodokļa maksātājs izmanto darījumiem, par kuriem uzliek nodokli, nodokļa maksātājam ir tiesības tajā dalībvalstī, kurā viņš veic šos darījumus, atskaitīt no nodokļa, par kuru nomaksu viņš ir atbildīgs: a) PVN, kas attiecīgajā dalībvalstī maksājams vai samaksāts par preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu, ko tam veicis vai veiks cits nodokļa maksātājs [..]*”. Atbilstoši minētās direktīvas 169. pantam: *“Papildus 168. pantā minētajai atskaitīšanai nodokļa maksātājam ir tiesības atskaitīt tajā minēto PVN, ciktāl preces un pakalpojumus izmanto šādiem nolūkiem: a) darījumiem, kas saistīti ar 9. panta 1. punkta otrajā daļā minētajām darbībām un kas veikti ārpus dalībvalsts, kurā nodoklis ir maksājams vai samaksāts, un attiecībā uz ko PVN būtu atskaitāms, ja šie darījumi būtu veikti attiecīgajā dalībvalstī [..] c) darījumiem, kas saskaņā ar 135. panta 1. punkta a) līdz f) apakšpunktu ir atbrīvoti no nodokļa, ja pakalpojumu saņēmējs veic uzņēmējdarbību ārpus Kopienas vai ja šie darījumi tieši attiecas uz precēm, ko paredzēts eksportēt ārpus Kopienas.”*

7. Ar 2019. gada 24. janvāra spriedumu lietā *Morgan Stanley & Co International* (C-165/17, EU:C:2019:58) Eiropas Savienības Tiesa, pirmkārt, nosprieda, ka *“Padomes Sestās direktīvas 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, 17. panta 2., 3. un 5. punkts un 19. panta 1. punkts un Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 168., 169. un 173.–175. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz dalībvalstī reģistrētas filiāles izdevumiem, kuri attiecas vienīgi reizē gan uz darījumiem, kas apliekami ar pievienotās vērtības nodokli, gan uz darījumiem, kas no šī nodokļa ir atbrīvoti, kurus veic šīs filiāles citā dalībvalstī reģistrēts galvenais uzņēmums, ir jāpiemēro atskaitāmā daļa, kas izriet no daļskaitļa, kura saucējs sastāv no apgrozījuma, ko veido vienīgi šie darījumi, bez pievienotās vērtības nodokļa, un skaitītājs sastāv no ar nodokli apliekamiem darījumiem, kas arī dotu tiesības uz atskaitījumu, ja tie būtu veikti dalībvalstī, kurā ir reģistrēta minētā filiāle, tostarp, ja šīs tiesības uz atskaitījumu izriet no tā, ka pēdējā minētā izmanto izvēles iespēju dalībvalstī veiktos darījumus aplikt ar pievienotās vērtības nodokli”*. Otrkārt, Tiesa arī nosprieda, ka *“Sestās direktīvas 77/388 17. panta 2., 3. un 5. punkts un 19. panta 1. punkts, kā arī Direktīvas 2006/112 168., 169. un 173.–175. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai noteiktu atskaitāmo daļu, kas piemērojama dalībvalstī reģistrētas filiāles vispārējām izmaksām, [oriģ. 5. lpp.] kuras saistītas vienlaikus gan ar šīs filiāles šajā dalībvalstī veiktiem darījumiem, gan arī ar darījumiem, ko veic tās citā valstī reģistrēts galvenais uzņēmums, daļskaitļa, kas veido šo atskaitāmo daļu, saucējā ir jāņem darījumi, kurus veic gan minētā filiāle, gan galvenais uzņēmums, precizējot, ka minētā daļskaitļa skaitītājā papildus šīs pašas filiāles veiktajiem ar nodokli apliekamajiem darījumiem ir jāņem vērā tikai ar nodokli apliekamie galvenā uzņēmuma veiktie darījumi, kas arī dotu tiesības veikt atskaitījumu, ja tie būtu veikti attiecīgās filiāles reģistrācijas valstī”*.

8. Pirmkārt, [...] sabiedrība *Bank of China Limited* uzskata [...], ka tas ir piemērojams tās situācijā. [...] administrācija uzskata, ka Tiesas izstrādātie noteikumi neļauj atskaitīt pievienotās vērtības nodokli, ko ir lūgusi veikt filiāle, kas atrodas kādā Savienības dalībvalstī, attiecībā uz izdevumiem, kuri šajā valstī radušies, lai veiktu darbības tās saimnieciskās darbības pastāvīgajā vietā, kas atrodas valstī, kura nav Savienības dalībvalsts, šajā gadījumā – Ķīna. No šī sprieduma neizriet, ka Tiesa, kurai šajā ziņā netika uzdots jautājums, būtu vēlējusies reglamentēt attiecības starp dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošu filiāli un tās saimnieciskās darbības pastāvīgo vietu trešajā valstī. Šis jautājums rada nopietnas grūtības, it īpaši attiecībā uz atšķirību starp administratīvās sadarbības instrumentiem starp dalībvalstīm un instrumentiem starp dalībvalstīm un trešajām valstīm, kā arī neitralitātes principu. Līdz ar to ir jānoskaidro, vai iepriekšējā punktā atgādinātie risinājumi, kas izriet no 2019. gada 24. janvāra sprieduma lietā *Morgan Stanley & Co International* (C-165/17, EU:C:2019:58), ir piemērojami gadījumā, kad filiāle kādā dalībvalstī veic, pirmām kārtām, darījumus, kas ir apliekami ar pievienotās vērtības nodokli, un, otrām kārtām, pakalpojumus par labu tās saimnieciskās darbības pastāvīgajai vietai un filiālēm, kas veic uzņēmējdarbību trešajā valstī.

9. Otrkārt, [...] lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka filiāle un saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta ir viena un tā pati juridiskā vienība. Ja dalībvalstī uzņēmējdarbību veicoša filiāle pieprasa atskaitīšanas tiesības, pamatojoties uz izdevumiem, kas tai radušies, lai sniegtu pakalpojumus tās saimnieciskās darbības pastāvīgajai vietai trešajā valstī, proti, finanšu un bankas pakalpojumu eksportu, ir jāuzdod jautājums, vai nodokļu maksātājs var atskaitīt pievienotās vērtības nodokli, piemērojot 169. panta a) punktu vai piemērojot šī paša panta c) punktu.

10. Treškārt, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša un ja filiāle var prasīt atskaitījumu saskaņā ar 169. panta a) punktu, ir jānosaka, ar kādiem nosacījumiem banku darījumi, ko veic trešā valstī uzņēmējdarbību veicoša saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta, var tikt uzskatīti par tādiem, kas dod tiesības uz atskaitīšanu, ja tie būtu veikti dalībvalstī, kurā ir radušies izdevumi, kas saistīti ar pievienotās vērtības nodokli. Apstiprinošas atbildes uz pirmo jautājumu gadījumā un gadījumā, ja filiāle var prasīt atskaitījumu atbilstoši 169. panta c) punktam, ir jānosaka, kādos apstākļos pakalpojumu saņēmējs var tikt uzskatīts par ārpus Eiropas Savienības uzņēmējdarbību veicošu, ja filiāle atrodas Eiropas Savienībā un veido vienu un to pašu juridisko vienību ar saimnieciskās darbības pastāvīgo vietu.

11. Tā kā šie jautājumi rada nopietnas interpretācijas grūtības, ir jāvēršas Eiropas Savienības Tiesā, pirms lemt par sabiedrības *Bank of China Limited* iesniegto prasību. **[oriģ. 6. lpp.]**

NOLEMJ:

[...] Apturēt tiesvedību par sabiedrības *Bank of China Limited* iesniegto prasību līdz Eiropas Savienības Tiesa sniegs atbildi uz šādiem jautājumiem:

1) Vai risinājumi, kas izriet no 2019. gada 24. janvāra sprieduma lietā *Morgan Stanley & Co International plc* pret *Ministre de l'Économie et des Finances* C-165/17 ir piemērojami gadījumā, kad filiāle kādā dalībvalstī, pirmām kārtām, veic darījumus, kas ir apliekami ar PVN, un, otrām kārtām, sniedz pakalpojumus tās saimnieciskās darbības pastāvīgajai vietai un filiālēm, kas veic uzņēmējdarbību trešajā valstī?

2) Ja dalībvalstī uzņēmējdarbību veicoša filiāle pieprasa atskaitīšanas tiesības, pamatojoties uz izdevumiem, kas tai radušies, lai sniegtu pakalpojumus tās saimnieciskās darbības pastāvīgajai vietai trešajā valstī, proti, finanšu un bankas pakalpojumu eksportam, vai nodokļu maksātājs var atskaitīt pievienotās vērtības nodokli, piemērojot 169. panta a) punktu vai piemērojot šī paša panta c) punktu?

3) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša un ja filiāle var prasīt atskaitījumu saskaņā ar 169. panta a) punktu, ar kādiem nosacījumiem banku darījumi, ko veic trešā valstī uzņēmējdarbību veicoša saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta, var tikt uzskatīti par tādiem, kas dod tiesības uz atskaitīšanu, ja tie būtu veikti dalībvalstī, kurā ir radušies izdevumi, uz kuriem attiecas pievienotās vērtības nodoklis? Apstiprinošas atbildes uz pirmo jautājumu gadījumā un gadījumā, ja filiāle var prasīt atskaitījumu atbilstoši 169. panta c) punktam, kādos apstākļos pakalpojumu saņēmējs var tikt uzskatīts par ārpus Eiropas Savienības uzņēmējdarbību veicošu, ja filiāle atrodas Eiropas Savienībā un veido vienu un to pašu juridisko vienību ar saimnieciskās darbības pastāvīgo vietu?

[..] [orig. 7. lpp.] [..] [paraksti]